

השבי"צ פולן בשיגור גולגולת פולד באינטרנט, ומופיע באגר ושיבה קדיש משלה, באגר "ישיבה" ובפייסבוק.

שבי"צ

לומדים תורה ובכף

שבת בצהריים
אחרי מות-קדושים | 405
אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר להל... מודיע נפגעים / ט'

תפקידי במילואים היה מודיע נפגעים מטעם קצין העיר. זו עבודה לא נעימה, אבל הרגשתי שהיא אולי הכי מועילה. להיות בשביל מי שצריך אותך בשעות הקשות שלו.

אנשים בסביבה הקרובה של המשפחות השכולות לא מרגישים נעים להתקרב למשפחה בשעה הקשה, לא יודעים איך "לאכול" את זה, לא אוהבים לגעת בשכול. לכן הם נוטים לפעמים לשמור מרחק. לא ממקום רע, אלא כי פשוט קשה. אבל דווקא בשעה הזו קשה למשפחה והיא צריכה כתף תומכת, חיבוק, מילה טובה. ואנחנו שם איתם. אפילו בלי לדבר, רק להיות שם. גם לאחר עצם ההודעה על מות יקירם, אנחנו עם המשפחה במשך כל השבוע.

זו עבודה מאוד לא קלה. אתה יורד מהרכב ושומע מבעד לדלת קולות של משפחה רגילה ושלווה ויודע שעוד כמה רגעים זה יהיה שם אחרת. ואתה צריך להיות מבשר הבשורה. והכתף החמה אחר כך.

קשה למשפחה להאמין שזה קורה להם. אני זוכר במיוחד סיפור של משפחה אחת שהאחות הקטנה של החייל שנהרג היתה עוינת אותי כל השבוע. היא היתה בורחת ממני כל הזמן. בשבילה אני מביא בשורות רעות, מלאך המוות. הייתי עם המשפחה בבית, ולאיפה שהלכתי, היא הלכה למקום אחר. בסוף, היא היתה מוכנה לנסוע ללוויה רק איתי. כי הייתי שם בשבילים.

תארו לעצמכם ש: בתפילת מנחה אתם פותחים את הסיידור בעלינו לשבח של ערבית, ורואים את ספירת העומר. פתאום נזכרים שאתמול בלילה לא ספרתם...

אז מה עושים? מהלכות ספירת העומר - ב' יש מחלוקת אם כל 49 הספירות הן מצווה אחת, או שאלו 49 מצוות נפרדות. לכן, מי ששכח לספור לילה אחד, שישלים את הספירה במהלך אותו יום. אם לא השלים כל אותו היום, ממשיך לספור אחר כך ללא ברכה, ויכול לבקש ממנו שליחו שיוציא אותו בברכה. אם ספר טעות, דינו כמי שלא ספר אותו יום. אם מסופק אם ספר אתמול, ממשיך לספור בברכה, כיוון שיש ספק ספיקא - אולי ספר אתמול, ואולי כל יום הוא מצווה בפני עצמה. אם מתלבט מה המספר היום ולא יכול לברר, יאמר את שני המספרים, אך לא יברך. בספירת העומר לא מתחננים, לא מסתפרים ולא שומעים מוזיקה. האשכנזים - עד ליל ל"ג בעומר, הספרדים - עד בוקר ל"ד בעומר. בל"ג עצמו מותר לכל הדעות לשמוע מוזיקה. מותר לחדש בגד בספירה, ויש נוהגים להחמיר, וגם לדעתם מותר לקנות, ולחדש בשבת.

לשמור ולעשות

חיוניו של ז"צ א-פך ילעך עצמוטע

ט"ב, אבא המדינה פזאג שך, אני לא רוצה לקרעל...
"אז אל אקטל", אמרתי לו, "ואמרג שאחרי שאסביר לך דבר אחד גליד אי מה איגר זכשיו. מה שאלומך?"
"ברוך הי כמטט בסדרי", הוא זנה. "זאמ כמטט?" "אגה באמא רוצה אדגה?" "כן". "אני צריך אכנין שפ מהלך בלמרא אפסידור אחברי השיחור לוי, ויש לי משפא, אבא הוא חצי... יש בו חלקים טובים, אבא יש כאף שלא מאלשים. יש לם קושיא. אני מנסה אקבא לז זנה, אבא זנה מבאס קצבא אראל אג זנה."
"ברוך הי יש לך הגחא, וצריך אקבא לז פלארי", אמרתי לו, "בסוף יפיה אך מהלך מקסים. אבא ככה זנה, לא פכא בא לז פפגחא. כז דבר בלזא ממשא בשלבים, לם יגרואג ואכולאג ושיפורים."
"לם כשנשמה חדשה באה אלזאם", צצה אי דזמה אראל, "היא מזינה בלך גינא חמוד שצורה ומלכך, ואחר כך לזא אפילג יוד לשלש דברים טובים אבא לם רב לם פאחים... הוא לא נואד לם פרויקט השוג בראש וכו' אצדקה ביד".
הוא שלג. ברכגי אגאג בפצחא, "גאדה", הוא אמר, "בשולוג טובאג". "אמן. שנככה אלאוה שלמה. כז טוב".
שבי"צ שלום, שמריבא.

זמאג איג, "בויגיים הגחילו פהא".
"פהא בברכה", הוא דגזיש. חבל שאבדך לא פה.
"בברכה", פסמגי, "כמו בחנוכה, שחזר אנו השלסון". "מה אגה משווא?" הוא קפל. "מחילה, אין אי כח אפגאוכה", אמרתי, "לא משנה מה אליד, אגה לא אקבא מה שלאמרי".
"מי אמר?" הוא הגפלא. "פנסיון לוי", חייכגי, "זלזב, בא לנדבר לז דברים אחרים. מה נשמך? איך בישיבה?"
"אלו גטי נולא", יאיר לא יגר, "אגה אמר פהא ביום הלצמאל בברכה?" "כן", זניגי, "כך פסקו רבאגי. איך בישיבה? מה אגם אומדים זכשיו?"
"רק גסביר אי דבר אחד, ואז אליד אך", הוא אמר, "איך אגה יכול אמר פהא כשפמדינה שלך נראי ומגעגל כמא שפיא? לם כז פקאקאום שיש בה?" "איך אפשר לא אפדוג לז סיוא שלקבא מלכויא, שחזרה אנו מלכא? שלאחר אלפיים שנה לם ישראל קם אגחיה?"! "השבי".
"זאמ קם אגחיה? הוא היה מג?" הוא שלא בקול מחור. "מה, אגה לא מסכים?" לם אני שלאגלי בחיור. "אם לא גסביר אי, אני לא אדך לם מה אני אמור אפסכים".
"בלזא לא היה לם. היו רבה יבדים פרטיים. זכשיו, חזרנו אלז, חזר פהא, וצריך מדינה וכו' מה שלם צריך".

אבדך אחי פרש א אכאב לזיו
לפאל אורה אפגאוכה, אז אני כאג. אם יש נקאד מחוקא, פאל חייב אכר אגה, אנסאג אפאכיש לפאל פצדק, או אפחא אפפיר שאין פסכמה.
לם בני דודים לוי כאאל, וכלמוצא מין אג מיו, יש חזילה. אפגחלם בלזבדה לפני דודים חרדים, חרישים ונחמדים - פחזילה כפולא ומכאפא...
לז פהא אני זכור ויכוחים שלם לז המדינה ולז פהא, לז ימוא אמנוה ולימוא גיך, לז יחס אחיונים ולז צורג החיים, לז קדושל מנהגי חיו ולז חשיבא פאסורג.
לם אני חזל לם בני דודים, אבא בקטל קצב שונה. בחופש הלזא ריבין זמאנים" בשבילם אנחנו נוסלים אחד לשני ואנחנו וצאים אטיין, משחקים או סגם נפנים אפילג ביחד.
בבין זמאנים פסח השנה לא נפלשנו, ולז בין זמאנים של פחופש הלזא יש לז זמן, אבא במוצי"ש פאחרון פלאפון בביר צצצ. בדיוק פייגי בביר.
"מה נשמך?" לא יאיר, בן דוד לוי. "מחילה, מה איגר?"
"ברוך הי. מה אגה חלש בהי? יש לם בין זמאנים הלצמאלג" הוא לקל. "לז לא יגרנו לז בין זמאנים".

בצאוי אקראגן

קיבוץ גלויות זה חשוב?

כן.

למה?

כי זו גאולה.

מה גאולה בזה?

במקום להיות ממוזרים, כולם שוב פה ביחד.

כולם שוב במקום שלהם. גלות זה כשנמצאים במקום לא לנו, וגאולה זו השיבה למקומנו הטבעי. היינו צריכים שלב בנינים של התפוררות העם ו"הקמת בתי חב"ד" בכל העולם, כמו תבלינים שמתפזרים בכל התבשיל, שהעולם יכיר את עם ישראל ואת האמירה שלו, אולם עיקר ההשפעה שלנו על העולם היא כעם בארצו.

הקיבוץ הזה נעשה על ידי "תקיעת שופר", סוג של בת קול פנימית שהדהדה בלבבות והזכירה להם להיכן הם שייכים היא שחררה אום מכבלי החיבור למקום בו נמצאו. הם לא בריטים, מרוקאים, הונגרים או תימנים. הם בני ישראל שגרים כרגע בארצות לא להם. הם לקחו מהבריטיות, המרוקאיות, ההונגריות והתימניות והביאו את התמצית הטובה של כל אלו, שבאמת מתאימה לנו, לישראליות העשירה שהלכה והתרכמה פה.

ומהי "נשיאת הנס"?

לפעמים שומעים קול אבל לא יודעים מאיפה הוא בא. כשדגל מתנופף, יודעים להיכן לצעוד, מה היעד, מה המקום שלנו. המיוחד בקיבוץ הזה הוא שהוא לא מתרחש לאורך אלפיים שנות גאולה. "קבצנו יחד מארבע כנפות הארץ" - לאחר אלפיים שנות תרדמה, התעוררות כבירה בלבבות בכל תבל החלה להניע את הנשמות לשוב הביתה. התהליך עדיין נמשך, אם כי אוטוטו רוב העם שוב בבית.

מתי התהליך יושלם?

הברכה נחתמת ב"מקבץ נדחי עמו ישראל". כל העם יתקבץ, גם הנידחים ביותר שלו. "אם יהיה נדחך בקצה השמים ופעמיים 'שם', שני קצוות, משם יקבצך ה' אלוהיך ומשם יקחד".

מה הכוונה?

יש נשמות שמנותקות פנימית כרגע מישראל - בגלל תחושת הנוחות בגלות או בגלל חיבור למגמות שליליות. גם בהן ה' יפיה את הרצון לשוב. זו נקודת החיבור לברכת השנים שקדמה לה, שכזכור דאגה לחלשים בחברה. אנו דואגים לכל העם, גם לנידחים. חזרת הצבא משטח אויב מושלמת רק כאשר כל חייליו חצה את הגבול בחזרה.

שעת סיפור

בה' תשרי תשע"ג, בהיתקלות עם מחבלים בגבול מצרים, נהרג רב"ט נתנאל יהלומי הי"ד, כשבמהלך הקרב ירה 23 כדורים והרג מחבל. עצירת המחבלים מנעה ברוך ה' פיגוע. אך לא רק במותו גילה נתנאל גבורה. גם בחייו היה גיבור. בישיבה התיכונית היה קם בבקרים בגבורה ובהתמדה ומגיע לבית המדרש לפני התפילה. כשחבריו אמרו שהם לא מגיעים לתפילה כי אין להם כח ולא מעירים אותם, נתנאל החליט לקחת את הנושא כפרוייקט אישי ובא להעיר אותם בבוקר. לאחר כשבועיים, כשראה שהוא מתאמץ לשווא, אמר: "אתם לא באמת רוצים לקום. אם הייתם רוצים, הייתם קמים", והפסיק להעיר. לאחר זמן, כששבו ובקשו ממנו לבוא ולהעיר, ראה שבאמת רוצים, ובא והעיר.

לע"נ ר' ישראל בן קלמן קלונימוס ז"ל
לע"נ ר' ישראל בן אברהם צבי ז"ל
לע"נ הרב משה לוי זצ"ל
לזכות כל עם ישראל

קורא קבוע

אל סולת לבנון

ומכישלונותיי יותר מכולם

אי אפשר לצלוח את החיים ללא חטא. זו גם לא המטרה.

השאלה מה עושים עם הכישלונות בדרך

בפרשה ה' מצוה את אהרן לאחר מות בניו שלא ייכנס לקודש פנימה בכל זמן, שלא ימות. רש"י מסביר למה הוזכר מות בני אהרן: אם "אל תעשה! זה אסור!" זה אפקטיבי, אז "אל תעשה! אתה זוכר מה קרה?" - אפקטיבי יותר. זו נקודת טוב שאפשר לשאוב מכל דבר רע: ההזהרה מפני נפילה נוספת לתוכו. כשמתגלה מה קורה כשסוטים מהנתיב, נוטים יותר לשמור על החוקים. גם תבוסה בקרב יכולה לנצח בסוף את המערכה. אם מסתכלים עליה.

אפשר ללמוד מנסיונם המר של אחרים, אבל לא צריך להגיע עד אליהם. אפשר למצוא חומר גם אצלנו. כל משוכה שנתקענו בה יכולה להיות מדרגת טיפוס להצלחה בנסיון הבא. החיים לא נגמרו, ואנחנו צריכים להמשיך, לשפר עמדה ולשוב שוב לקרב. והפעם, בעזרת ה', הטוב ינצח.

האדם לא נועד שלא לחטוא. הוא נועד להתקדם תמיד קדימה: לצעוד תוך כדי זהירות מהחטא, ולשוב למסלול אם היתה סטייה. הכי טוב לשפר עמדה לפני הכשל, אבל אם הוא כבר אירע, הוא קורא לנו לשפר בעקבותיו. לצאת ממנו טובים יותר מקודם. מראש לא הולכים על שום חטא שיהיה, אבל בדיעבד שכבר נפלנו בפח - צריך למצוא בו את האוצרות ולצאת איתם משם. רק ככה הפח נשבר, ורק ככה אנחנו נמלטים באמת. בשביל זה באה לנו הנפילה.

בכל נפילה מתגלה אצלנו ליקוי שהיה חבוי בפנים ולרגע עשה גיחה וירה. אם נתעלם ונמשיך הלאה, הוא יישאר וימשיך לירות מהמארב. צריך לנצל את הגילוי שלו ולשוב ולכתר אותו עם אש בעיניים ואש חיה. ככה החיים באמת ימשיכו, ואף יהיו טובים יותר. לפעמים צריך לאזור כח, אבל ככה מתקדמים.

מספרים על עמנואל מורנו הי"ד שבשבוע ניווט, לאחר סיום ציר אחד, כששאר הלוחמים עסקו בלימוד מפת הציר הבא, הוא היה יושב וחוקר את הציר שכבר מאחוריו, לומד את הטעויות שלו.

זה דורש כח נפשי, לא "לזרום" ולהתקדם הלאה אלא להתעקב על ההתקדמות הפנימית. אבל מי שבאמת רוצה להתקדם ולא לדשדש במקום - פעם נצחון ופעם לא - צריך ללמוד מה הפיל אותו ולראות מה עושים עם זה. המודעות לחסרונות היא יתרון עצום.

בנוסף לליקוי שמתגלה, גם תחושת הכאב לאחר הנפילה יכולה לתת לנו כח להתגבר בפעם הבאה שניקלע לאותה סיטואציה. גם אז יהיה פיתוי, אולי אפילו דחף פנימי, אבל עכשיו אנו יודעים גם מה עומד מאחוריו, מה כתוב בשורות הקטנות...

מוצאי שב"צ

וכי יש עוד מדינה בעולם שקובעת את יום חגה הלאומי לפי יום השבת של הקב"ה? (ע"פ הרב צבי פרבשטיין שליט"א)

המשב"צת:

כתיבה ועריכה: חיים ברנסון.
עיצוב גרפי:
עיתור - סטודיו לעיצוב גרפי.
איורים: אריאל חצרוני.
תודה לצביאלי סקולניק.
falmarooo@gmail.com

שב"צ

לומדים לורה ובכיף

אחרי שתגמרו,
תוכלו בבקשה להעביר
את השב"צ
לזה שלידיכם או לגניזה?
תודה.

פתוח! אפשר ל...?

לשמור ולעשות

פתוחות רגש עצב הקשבה
קשר ת
תובנות שיתוף הק
חום קשר
עזרה אוויר
פתוחות רגש עצב
שמה תובנות שיתוף
עצב שמה
שמה תובנות שיתוף
עזרה

היומנו של שב"צ

